

i. Finngossen.

Bland de finnar som, lockade af beskrifningarna om det goda landet i väster, från sin hembygd Karelen flyttat öfver till Sverige voro äfven bröderna Makkran, *Nila* och *Pavo*.

De hade tidigt förlorat sina föräldrar. Modern hade dött då Pavo endast var ett par år gammal. De hade då kommit till släktingar och tidtals vistats än hos den ena, än hos den andra familjen. Så snart Nila, den äldre, blifvit så gammal, att han kunde taga tjänst, hade han blifvit först vallgosse och sedan dräng. Pavo hade äfven måst gå ut att tjäna. Sedan han blifvit fullväxt hade bröderna fallit på den tanken att uppsöka fadern, som gått ut i kriget. Men sedan de hört berättas om sina landsmäns öden i de svenska krigen, hade deras tankar tagit en annan riktning.

De rådgjorde med sina släktingar, och då dessa hvarken tillstyrkte eller afrådde från företaget, beslöto bröderna försöka sin lycka i det aflägsna landet. Och så följde de den svenska finne som för dem beskrifvit landet i väster och nu återvände dit. Efter en lång, mödosam och stundom farlig vandring, utan andra ägodelar än yxa, knif och bäge, ankommo de till Vedalainen just under den för finnarna svåraste tiden i Sverige. Till sin lycka fingo de arbete och skydd hos Pekka Huskoinen då han byggde sitt pörte och bröt sin sved.

Under de få år de vistades hos honom fingo de utveckla sina medfödda anlag för jakt. Båda hade också blifvit sär-